

תוכן

2	שער הכוונות - דרושי יום הכיפורים הקדמה
5	שער הכוונות - דרושי יום הכיפורים דרוש א
8	שער הכוונות - דרושי יום הכיפורים דרוש ב
11	שער הכוונות - דרושי יום הכיפורים דרוש ג
19	שער הכוונות - דרושי יום הכיפורים דרוש ד
22	שער הכוונות - דרושי יום הכיפורים דרוש ה

נערך על ידי ציון נפש בעבור
DailyZohar.com
אפשר להעתיק ולהפיץ ללא הגבלות

Prepared by: Zion Nefesh for DailyZohar.com

Please copy and distribute without limitations.

שער הכוונות - דרושי יום הכיפורים הקדמה

דרושי יוה"כ:

ובתזוילת אכתוב המנהגים ואז"כ אכתוב הדרושים בע"ה מנהג של הכפרה המנהג הנזכר בספרי הגאונים היה מורי ז"ל נזהר מאד לקיימו והיה לוקח תרנגול א' לבן לכל א' מבני הבית הזכרים ותרנגולת א' לבנה לכל א' מבני הבית הנקבות ולפיכך לאשה מעוברת ישזוט עליה מספק ב' תרנגול א' זכר אולי הוא זכר ותרנגולת א' נקבה אולי הולד נקבה ועוד תרנגולת אזורת בשביל האשה עצמה נמצא שהם ג' תרנגולים ב' נקבות וא' זכר לכל אשה מעוברת. וזמן שזויטתו הוא בליל עיה"כ באשמורת קודם עלות השחר אזור סליוזו' וסוד הדבר הוא לכפות את הדינים כי הנה התרנגול נק' גבר כי הוא בזוי ה"ג אשר ביסוד דנוק' הנק' גבר והוא נשזוט ג"כ ביום הט' שגם הוא כנגד היסוד כנ"ל וע"י השזויטה נכנעים ונמתקים גבו היסוד הנז' וכנגדו הוא השעיר המשתלח ביום הכפורים כי הנה השעיר ההוא הוא גבו שבמל' דנוק' אשר הם דינין קשים יותר מן הגבו' שביסוד שבו הנקרא גבר ותרנגול ולפי שהוא יוה"כ יש בנז' כוז למתק אפי' הגבו' קשות שבמלכות שבה הנק' שעיר אבל בעיה"כ אין בנז' כוז אלא בגבו' היסוד שאינם כ"כ קשים ואפי"ה אינ' נמתקי' אלא באשמורת הבוקר שהוא עת רצון והרוזמים גוברים אז. ועוד טעם אזור כמו שהקדמנו כי יסוד נרמוז בט' והמלכות בעשור שהוא יוה"כ ולכן כל בזוי נעשית ביום המיוזד לה:

המנהג שנהגו להתעטף בציצית בליל יוה"כ מנהג נכון הוא וטעם המנהג הזה הוא כי לעולם סוד הטלית הוא א"מ אל ז"א אם בבזוי ציצית קטן דעיבור או דיניקה או גדלות ולכן בליל יוה"כ שאז שליטת הנוק' רוזל לפי שמדת לילה גוברת בלילה ואז עלתה רוזל בראש התבונ' כגודע ואז אי עילא מקפת אותה בציצית גדול אבל בשאר לילות שאינה עולה לא יש

מצות ציצית ואינה נוהג בלילה שהיא זמן הנזק' ולפי שהענין הזה נעשה
מאליו ליל יוה"כ ולא הוצרך אל תפי' כמבואר אצלנו לכן אין צורך לברך
עליו ברכה להתעטף בציצית:

המנהג שנהגו להוציא ס"ת א' או ג' ס"ת בליל יוה"כ ואומרי' עליו התרת
גדרים שהוא כל גדרי גזכר בס"ה בפ' פנזוס בר"מ בד' רנ"ו ע"א וז"ל ובג"ד
תקינו למימר בו כל גדרי. ובענין הס"ת שמעתי מוזכר א' הוא הרי"ס ז"ל
שציוהו מורי ז"ל פעם א' בליל יוה"כ שיקנה מצות הוצאת ס"ת בלילה ההיא
בכל מה שיוכל לקנותו כי אז היה צריך לתקן איזה ענין והודיע לו כונה
גדולה שיכוין בעת שיוציא הס"ת ונראה מזה כי יש סמך במנהג הזה להוציא
הס"ת. גם היה נוהג מורי ז"ל להיות זיעור כל ליל יוה"כ ועוסק בתורה
ונלע"ד הט' הוא כדי שלא יראה קרי בליל יוה"כ זז"ו ולכן בליל יוה"כ
נוהגים לקרות אזור כל סדר תפלת ערבית ד' מזמור הראשונים שבס' תהלים
והם מן אשרי. ולמה רגשו. מזמור לדוד. למנצחזו בגנינות עד לבטחו. וסגולת'
היא כי יש בהם י"ש תיבות כמנין קרי ומי שקורא אותם ומכוין בהם לא
יראה קרי בליל יוה"כ ההוא. גם ר"ת וס"ת של ד' מזמורים האלו הם בגי'
קל"א כמנין כונ"ן שמים בתבונה והם אלו א' מן אשרי האיש וס"ת ד'
מתאבד ל' מלמה רגשו גוים וס"ת ו' מזמור בו מ' מזמור לדוד וס"ת ה' מן
סלה ל' מלמנצחו וס"ת יו"ד מן תושבני ויתכן שהוא מונה בזש"בון א' מאשרי
וה' מהאיש והם קל"א כנלע"ד או אם נמנה גם ד' מזמורים עצמם והכו'
לכולם ויהיה ה' וקכ"ו הרי קל"א ויכוין כי קל"א הוא בגימטר' סמאל
וסגולתם להעבירו מעליו ולפיכך אמרו"ל הרואה קרי בליל יוה"כ הוא
מסוכן זז"ו זה מצאתי בספר המוזזור של מורי ז"ל כמנהג אשכנזים כתוב
בזוין קודם תפלת אלו ויוד ימי תשובה יום צום ישאל האדם זויים וכפרה
ויעמוד בשעת הוצאת ס"ת ויקרא ג' פ' י"ג מידות ואז"כ רבש"ע מלא כל
משאלותי לטובה והפק רצוני ותן שאלתי לי ולבני ביתי זויים טובי' וארוכי'
בכבוד ובמנוחה ביראתך ובתורתך בשלום ובהשקט ובבטחו' ופדני מכל
צרה ויגון וממות ומכל שעו'ת רעות המתרגשות ויוצאות לעולם וכפר עונותינו
ואשמותינו אכי"ר ויזכור שאלתו ג' פעמים וכן במוסף ובמנוחה כדי שישלמי

שאלתו ג"פ ותנתן שאלתו ויקרא ג"פ ואני תפילתי. גם זה מצאתי אזור כל
הנז' וז"ל יום צום ישאל אדם זויים וכפרה שכתוב למעלה עד ויקרא ג"פ ואני
תפילתי גם זה כתוב סמוך לו תיכף אלו השמות ואלו שצריך להזכירם או
לכוין בהם אזור נוסז התפלה והשאלה הנ"ל ואלו הן:

בראשית - יפ שמות - עז ויקרא - הת במדבר - הת דברים - הד שיר -
די מגילה - מי רות - הד:

איכה - אמו קהלת - את יהושע - בז שופטים - המ שמואל - שמו מלכים
- את ישעיה - וו ירמיה - את:

יוזקאל - שה תרי עשר - לב תהלים - הה איוב - אכ משלי - לה הנאל
- כך דה"י - אר עזרא - המ:

ואני זויים זוקרתי לידע מהיכן מוצא השמות האלו וידעתי כי הם מתיבה
שניה של פסוק אזורן של הספר או א' ואזורונה כזה שם א' י"פ הא' יוצא
מפסוק אזורן של ספר בראשית שהוא וימת יוסף אות א' ואזורונה של יוסף
וכן כולם עד"ז. גם זה מצאתי בזוורת מוסף ש"ץ ביוה"כ כתוב מבזוז' מכנזר
איה מקום כבודו עשוי סימן על תיבת איה כזה ומבזוזין כתוב וז"ל יר"מ
אבינו שבשמים שתמלא את שאלתי ובקשתי כו' ולא מצאתי יותר מאלו
התי' הנזכר פה ובמוזוזר שלו אזור מצאתי כת"י עצמו שמסיים בנזוסז זה
שתמלא את שאלתי ובקשתי בשם יפ עז הת כסדר שכתבתי לעיל גם זה
מצאתי בספר המוזוזר של מורי ז"ל ממנהג אשכנזי בתפי' יום הכפורים וז"ל
ביוה"כ בשעה שהש"ץ אומר איה מקום כבודו ישאל א' מג' שאלות שירצה
לשאול ויאמר בשם יה והם קיבוץ קמץ והם בגי' מ"ו ונלע"ד פירושו שישאל
שיתנו לו א' מג' שאלות שירצה לשאול ולא יותר ובהכרוז יענו ויתנו לו א'
מהם. גם יכוין לשם י"ה בקיבוץ וקמץ אשר הם ד' יודין ופתוז שהם בגי' מ"ו
וזה יכוין בב' אותיות י"ה הרמוזים במלת איה ולא ידעתי אם זה כתבו מורי
ז"ל בתזוילת ימיו אשר עדיין לא נכנס בפרדס הזכמה אלא העתיק זה
מספרים אזורים ולזה דעתי נזטה. גם מצאתי בסדר מוסף יוה"כ בזוורת

השי"ן בפומון המתוויל כן האוון ביד מדת משפט הכל מאמיני שהוא אל
אמונה הבוון ובודק גזוי נסתרות וכל מאמינים שהוא בוון כליות ופומון זה
כתוב אזור קדוש המוסף וכתוב בזוון כתיבת מורי ז"ל האוון הוא שם בן ד'
אותיו ובג"י כ"ו היוצא מפסוק אווזה בסנסינו הבוון צריך כך צריך להגיה
כך הבוון והוא בג"י אדני והוא שם מעולה למעלה על ע"א שמות. הגואל
צריך להגיה כך הגואל והוא בג"י שם כו"ו ט"ל והוא בג"י הויה אזור ובג"י יד"י
די"א וטובים לגאולה ולישועה. הדן באת ב"ש צט"ק והוא שם של כתר
הנק' צורטק ההגוי והוא בג"י אובונה ובג"י דודי וזמ"ש דודי צו. הודאי הוא
שם המפורש י"ה במילואו יוד ה"א אותיות הודאי ובאותו שם עלה משה
למרום וכן ודאי הוא בג"י אהיה עוד ירצה כי ודאי הוא שם קדוש היוצא
בר"ת ויברך דוד את ה'. הזוותר צריך להגיה הזותר והוא שם המפורש יוצא
מפסוק פותו את ידיך ס"ת. הטוב בג"י והו והוא שם א' מע"ב שמות היודע
והוא בג"י המלך והוא שמו של כתר הקב"ה:

שער הכוונות - דרושי יום הכיפורים דרוש א

דרוש א:

ליוה"כ ובו יתבאר מאמר רז"ל שאמרו כל האוכל ושותה בעיוה"כ הרי הוא
כאלו התענה ט' וי' כו' וע"ש. הגה למעלה בענין ר"ה בדרוש הנסירה אשר
בהמשך עשרת ימי תשובה נתבאר זה באורך:

ועתה צריכין אנו לבאר מה ענין התענית הזה אשר נצטוו להתענות ביוה"כ
בה' מיני עינוים אכילה ושתייה כו' ונזוור לבאר מאמר רז"ל הגז':

דע כי כבר נת"ל בענין ר"ה כזו" כי כל ימות השנה ע"י אכילתינו ושתייתנו
הגופני שאנו ממרכין עליהם כמה ברכות המוציא וברכת המזון וברכת
הנהנין כלם הגה ע"י הברכות ההם אנו ממשכיין לז"א ולנוק' רזול בזוי
אכילה ושתייה רוזיצה סיכה זעילת הסנדל תשביש המטה מן אימא עילאה
ואמנם האכילה ושתייה ההם הם אכילה ושתייה גופנית נמשך מן זויצונות

אימא עילאה אבל ביה"כ יש לזנק דז"א שהיא רוזל עילוי יתיר בב' בזוי
שנבאר אם בענין מציאות עילוי האכילה והשתי' כו' בעצמה ואם בבזוי
מקום מוצאם והטעם הוא כי עתה ביה"כ כבר ננסרה רוזל לגמרי וקבלה
הדינין מאזוריים דז"א ע"י ביסום ומיתוק ונמשך לה ע"י ז"א עצמו כז"ל
בדרוש הנסירה ועתה ביה"כ היא צריכה לקבל מיתוק הדינין מן אימא
עילאה עצמה שלא ע"י ז"א ולכן היא צריכה עתה לעלות עד אימא עילאה
ממש ומתעלי' למעלה מז"א וכיון שעלתה שם איננה מתפרנס' מן אימא
אכילה ושתייה גופנית מוזיצונית' כבתזולה אבל היא ניזונת מן המקום שאימא
עילאה מקבלת ניזונת ורוזצת וסכה ושותה ואוכלת וכל אותם הה' דברים
אכילה ושתייה כו' הראשונים נתבטלו עתה לפי שהם באים לה ממקום
גבוה ולכן אינם מושגים אלינו במשעות רק בסוד הכל היוצא מן הפה
ומאותו הכל ניזונת עתה רוזל ביה"כ ולכן נצטוינו בה' מיני עינוים אלו שהם
אכילה ושתייה כי נתבטלו ממנה עתה ביה"כ ואינה ניזונת אלא מהכל
היוצא מפה עליון ולכן כנגדם תיקנו ה' תפילות ביה"כ כנגד ה' דברים
אכילה ושתייה כו' כי התפלות הם בסוד הכלים היוצאים מן הפה וגם לטעם
זו או' בשכמל"ו ביה"כ בקול רם כי בשכמל"ו היא תיקון המל' וכיון שעלתה
ניזונת מן הקולות הפנימיים לכן נאמר בקול רם. גם יש טעם אזור והוא כי
לפי שרוזל לוקחת עתה ביה"כ הה' גבורות שלה ממותקות לצורך פרצופה
מיד אימא עילאה עצמה שלא ע"י ז"א כמשי"ת לקמן בע"ה ולכן כנגדם
תיקנו ה' ענויים אלו שהם אכילה ושתייה כו' ודבר זה נרמז בס"ה פ' פנזוס
בד' רל"א ע"ב:

ונזזור לענין א' כי ע"י ה' תפלות שאנו מתפללים ביה"כ אנו ממשכיין אליה
ה' בזוי אכילה ושתייה פנימיים מפנימיות אימא בסוד ה' קולות היוצאות
מהפה בסוד הכל כדמיון ה' קולות תפילתינו כי גם אלו ה' בזוי הנז' הם סוד
ה' קולות פנימיים היוצאים מפי אימא ומשם מקבלת המלכות עתה ה' בזוי
אכילה ושתייה כו' גם בזוי ה' ענויים עצמם הם כנגד ה' קולות אלו לפי
שהתענית נקרא צו"ם וצום בגי' קול כי הוא ממשך ה' קולות הפנימיים
העליונים ע"י ה' צומות אלו מאכילה ושתייה וכו' הגופניים. גם יובן הענין

כפשוטו כי הגה אלו הה' קולות שנמשכים לה עתה הם מפנימיות זוגות ז"ה דאימא והגה זה עצמו הוא סוד התענית כנודע מס"ה פ' תרומה כי ביום התענית כל האברים זוגים ממזון שמשלוח המוזו בהם נמצא כי ע"י התעני ועניים הה' אלו נמשכין אליה ה' קולות ומוזנות רוזנים שהם הה' תפלות מן המוזוי אשר בה' קצוות אימא ממש כמו שיתבאר עניינם לקמן בע"ה. וז"ס מ"ש הכתוב כי לא על הלזום לבדו יזיה האדם כו' ר"ל כי בשאר ימות השנה זון נק' אדם זיים וניזונים ע"י הלזום הגופני שהוא סוד ג' הוי' העולים בג' לזום כמבואר אצלנו בסוד המוציא לזום מן הארץ בסעודות שבת אבל אינו על הלזום הגופני לבדו רק בשיתוף מוצא פי ה' שהוא פנימיו ורוזניו בסו' הבל היוצא מפי ה' המשתתף עמו וזמ"ש כי לא על הלזום לבדו והוסיף מלת לבדו לשלול שאינו לבדו רק בשיתוף מוצא פי ה' אבל ביה"כ אין בו אכילת לזום רק מוצא פי הה' קולות הרוזניים הפנימיים הנז'. גם רמז באומרו מוצא כי הוא אותיו צומ"א שהו' תרגומו של תענית כי ע"י התעני ניזון ממוצא פי ה' שהו' אכיל' פנימית ורוזנית בסוד קו"ל והבל היוצא מפה העליון כנז'. גם ז"ס מש"ה מקולות מים רבים אדירים משברי ים אדיר במרום ה' כמ"ש בקבלת שבת כי בפסוק הזה נרמז בר"ת אמי אבי ר"ל כי יש קולות עליונים פנימיים שמהם זוגים או"א. והגה עתה ביה"כ גם רזל נוק' דז"א זוגות משם והגה קראם קולות מים רבים לפי שכל אלו הקולות הם סוד נהר פרת בינה הכולל כל ד' נהרות כמ"ש ז"ל ובנהר זה נכללים כל המים רבים שבד' נהרות והגה ה"פ קול הוא בגי' פרת ואעפ"י שנוקבא לבדה היא העולה ביו' זה וניזונת בה' קולות אלו אבל ז"א אינו עולה ואינו ניזון מהם עכ"ז נצטוינו גם אנחנו להתענות כמות לפי שלעולם אין לנו שום שפע ומוזון מן ז"א אלא באמצעות נוק' וכיון שעלתה עתה למעלה אין לנו אכילה ושתייה ולכן גם הזכרים זייבים בתענית יוה"כ ונזוזור לענין מאמר הנ"ל כל האוכל ושתי' כו' כי בתזולה צריך להשלים תקון נוק' בכל בוינותי בבזוי' הויצונת כדי שתוכל אוז"כ ביה"כ לקוות הפנימיו והגה בעיה"כ צריך להשלים תקון יסוד ומלכות של הנוק' כנ"ל בדרוש הנסי' כי ב' בוינות אלו נעשות ביום תשיעי שהוא עיה"כ והגה היסוד ומלכו' האלו אשר בה אינם נתקנים אלא בסוד הויצוני' ולכן האדם זייב להרבות ביום זה

באכיל' ושתי' משא"כ בשאר הימים כי בכל יום משאר ימי תשובה נתקן בו בזוי' א' לבד אבל עתה נתקן ביום זה בזוינתו ובזוי' יוה"כ שהוא בזוי' הוד שבה ננסרת ונתקנת ביום ט' וגם צריך לתקן בו גם הבזוי' הנזע' ליום עשירי שהוא יסוד ומלכו' שבה כנודע כי תמיד הם בזויבור כזודא ואין להפרידם ולכן שניהם נקראים בזוי' א'. ואמנם תקונם ע"י אכילה ושתי' הזויצוניו ואם אינו מרבה באכילה ביום זה לא יתקן כי אם בזוינתו ויצטרך לאכול ביום עשירי שהוא יוה"כ לתקן בזוי' שהוא יסוד ומל' כי לא תוכל לעלות ולאכול אכילה ושתיה הפנימיות עד שתשתל' בבזוי' הזויצוניו ונמצא כי המרבה באכילה ושתי' ביום ט' ע"י הכונה שלו וע"י הברכו' והמצות שעושה באכילתו ושתיתו הגופני מתקן בזוי' הט' ועשירית ועי"כ יש בה תיקון לשתוכל לעלו' ביוה"כ לאכול ולשתו' בזוי' הפנימיו' ונמצא כי האוכל ושות' בט' גורם לו שיתענה בי' לקבל אכילה ושתי' הפנימיו' והרי הוא כאלו התענה בט' כי אכילת הט' גורם תיקון התעני' כנז'. עוד יש טעם אזור והוא כי ביום זה דעיה"כ נכנסים בזוק' דו"א ב' בזוי' הזוסדים התזותונים שהם כללות הה' זוסדים ביסוד שבה ובמל' שבה והנה היסוד הוא בזוי' ט' והמל' בזוי' עשירי ושתיהם נכנסי' בט' וזמ"ש כאלו התענ' ט' וי' כי בזוי' ב' הימים נתקנו ביום זה ע"י אכילתו ושתיתו ביום זה וזה יתבאר לקמן בדרוש א' דווג הסוכות וע"ש:

שער הכוונות - דרושי יום הכיפורים דרוש ב

דרוש ב':

על הנז' ביתר שאת וז"ל ונזזור לבאר ענין ה' דברים הנז' שהם אכילה ושתיה אשר יש בהם בזוי' זויצוניו ובזוי' פנימיות כנ"ל. ונתזזיל לבאר בתזוי' מזון או"א עצמן דע כי כל מזון או"א נק' בשם אכילה ולא שתיה וכל מזון זון' נק' בשם שתי' כי מאי' ולמטה הוא סו' המים וכמ"ש בס"ה בפ' ויקרא אכלו לעילא ודא אינון או"א דלא מתפר' לעלמין שתו ושכרו דודים לתתא זון' ודא אינון דודים לזמנים ולפרקים ואמנם אכילת או"א נזולק' לב' אכילות

ושתיית ז'וין ג'כ נזולק' לב' שתיית וזה ענין ב' אכילות או"א הגה שתייהן נמשכו
אל או"א מן פה דא"א אבל יש בזה זילוק כי יש אכיל לג'ר דאו"א ויש
אכילה לו"ת שבהם. והגה אכילה העליונה נמשכת מן עת"י המתלבש תוך
גולגלת' דא"א ומשם נמשכת אכיל' ומזון למטה עד הפה דא"א דרך
פנימיותו ואז"כ יוצא מן הפה ולזוין כי מרוב הארתו איננו יכול להיות
מוגבל ומצומצם בתוך פנימיות ולכן יוצא מפיו בסוד הכל היוצא מן הפה
יורד ונמשך דרך הדיקנא ולמטה עד פה דאו"א והוא שם בסוד אור מקיף
להם כי כל הכל הוא סוד אור המקי' כגודע' ומן אור המקיף הזה שואבים
ושואפים מזונם או"א והוא מזון לג' עליונות שבהם שהוא סוד שאיפה בלבד
ולא אכילה. עוד יש אכילה ב' נמשכת ממזוין דא"א עצמו עד פיו עצמו
דא"א ומשם יורד גם כן בפנימיותו דרך הגרון אשר שם הוא מקום כתר
או"א כגודע'. ודרך מזוין שלהם יורד משם ומתפשט עד פיהם דאו"א עצמם
ואז יורד בפנימיותם דרך הגרון שלהם עצמם עד הו"ק שלהם עצמם והוא
מזון אל הו"ק שלהם וזו האכילה הב' היא סוד הה' קולות הפנימים שאמרנו
למעלה שבהם ניוונת נוק' דו"א ביה"כ כי נמשך לה מזה האכילה אשר תוך
פנימיות זוג'ת וג"ה של אי' כנ"ל. וזה ענין ב' שתיית ז'וין כי הגה מן אי' עילאה
נמשכין להם ב' שתיו' אלו עד הג'ל בב' האכילו. והשתיה הא' היא לצורך
ג'ר דו"ן והיא מן האכילה הב' דאי' ממה שיורד אליה מלמעל' מן א"א דרך
המזוין שלה עד הפה שלה והגה יורד דרך הגרון שלה בפנים וממנו זוננים
ג'ר דו"ן. והשתיה הב' נמשכת ממזוין דאימא עצמה ויורדת עד הפה שלה
עצמה ואז יוצא מפיה לזוין ויורד עד ו"ק דו"ן וניונית ממנו. והגה יש שינוי
באלו הב' השתיית מב' האכילו' כי שם האכילה ראשונה העליונה יצתה
מזוין לפה דא"א והב' נכנסת דרך פנימיו אבל השתי' הא' נכנסת דרך
פנימיות אי' תוך גרונה ולא יצתה זוין לפיה והשתיה הב' יצתה דרך פיו
לזוין. והענין הוא לפי שא"א הכל הוא רזומים והאכילה הא' יצתה דרך פיו
דא"א לפי שהוא הארה גדולה ואינה נגבלת בתוכו ולכן יצתה זוין לפיו
אבל האכילה הב' שהיתה מבזוי' המזוין שלו עצמו היה בה יכולת ליכנס
בפנימיותו. אבל ענין השתי' שהם מאי' דדינין מתערין מינה לכן השתי' הא'
הנמשכת ממזוין דא"א לצורך אכילה הב' שלה הם רזומים והם מים מתוקים

ואף אם יכנסו דרך גרונה ויתערבו בגופה אינם נעשים מים מלווים אבל השתי' הב' הנמשכ' ממוזין דאי' עצמה אשר דינין מתערין מינה הגה להיותם ממנה הם מים מלווים קצת בסו' הדינין ואם יכנסו דרך פנימיו הגרון שלה ויעברו בכל גופה למטה יתוספו הדינין בהם ויהיה מים מלווים ומרים ולכן הם יוצאי' דרך הפה שלה ולווי' והוא בסו' המים המוציא האדם בבזוי' הרוק והנה רוק הוא בזוי' ב' האותיו' ש"ו משופר. והנה למטה יתבאר כי ענין השתי' נמשך מט' יודין שיש בד' היות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן ומן ה' יודין שיש בג' אהיה דיודין דאלפין דההין סך כולם י"ד יודין ואם תצרף י"ד יודין אלו עם רוק הנז' שהוא שני אותיות ש"ו משופר יהיה בג' ש"ך דינין ע"ד מ"ש בדרוש השופר כי ש"ו עם היד האווז' בשופר הם ש"ך ניצוצי' הדין ולכן הם מים מלווים ולא מרים. והענין הוא כי אע"פ ש"ד יודין הנז' הט' מהם הם היות והם רזומים עכ"ז כאשר מתערבים בג' מלויי אהיה שבבינה שהם דינים אז נמלווים ונעשים מים מלווים ולא מרים כי הם ג' כ מבוזינת ד' הוי'. אבל צריך שתדע כי הויה דב"ן הוא מים מרים אבל ג' היות ראשונות ע"ב ס"ג מ"ה בהתערבם עם ג' מילויי אהיה נעשים מלווים לפי שהויה דע"ב הוא רזומים כי היא בזוכמה והיא מים מתוקי' והוי' דס"ג ומ"ה שהם מן הבינה ולמטה הם מרים אבל לא כמו ההויה דב"ן שהיא מים מרים לרוב דינין שבה ולכן בהצטרף הויה דע"ב שהם מים מתוקים עם ההויה דס"ג ומ"ה יתמזגו כולם יחד ויהיו כולם שלשתם מים מלווים אבל לא מרים כי הויה דע"ב יסיר מרירותם ולכן מלוו' הוא בג' שלש' היות שהם ע"ב ס"ג מ"ה כנז' והנה כיון שהם מים מלווים אם יכנסו דרך הגרון שלה בו"ק תזותנות שלה יוזרו להיות מים מרים ולכן יוצאים דרך פיה לזו' כדי שלא יתמררו ולא עוד אלא שאדרבה הם נעשים עתה מים מתוקי' והוא כי בעת צאתם מן הפה ועוברים דרך השפתי' אשר שם אותיות בומף שהם ד' מילויי ד' היות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שהם בג' קכ"ז כמנין בומ"ף והם היות לבדם בלתי עירוב שמו' אהיה שהם דינין ולכן הם מים מתוקים ולכן בעבור המים המלווים הא' דרך השפתיים נמתקים ע"י אותיות בומ"ף שהם מתוקים. וכבר ביארנו כיוצא בזה ענין השפתיים בדרוש השופר וע"ש. והרי נתבאר היטב ב'

אכילות או"א וב' שתיות זו"ן והנה אעפ"י שביארנו כי אין לזו"ן רק בזוי' שתי' עכ"ז זהו בערך אכיל' או"א אבל גם בזו"ן יש בהם בזוי' אכילה כמו"ש בע"ה:

שער הכוונות - דרושי יום הכיפורים דרוש ג

דרוש ג:

על הגז' ונבאר עתה ה' בזוינות אכילה ושתייה ורוזיצה וסיכה כו' הבאים לזו"ן מאימא עילאה ואז"כ נבאר ה' קולות הפנימיים הג"ל וזה ענין הרוזיצינות:

אכילה הגה בדברינו אלה יתבאר מאמר הסבא פ' משפטים בפ' שארה כסות' ועונתה כו' דע כי בא"י עילאה יש בה הויה א' בנקו' אלקים הכולל את כולה כזה ידוד ויוצאי' ממנו ד' שמו' של אהי"ה באופן זה אהי"ה דיודין ביו"ד ואהי"ה דיודין בהא א' ואהי"ה דאלפין בוא"ו ואהי"ה דההי"ן בה"א אזורונה. ואמנם האכילה דז"א כבר נתבאר לעיל שנמשכת ממוזו אי' עצמ' ונמצא כי מן יו"ד של ההויה הגז' אשר בראשה ובמוזוין שלה אשר שם הוא אהי"ה דיודי"ן משם יוצא אהי"ה דיודי"ן הב' הרמוז באות ה' ראשו' והוא המתפשט למטה עד הזוסד שם נעשה בזוי' אכיל' כמו שיתבאר והנה נת' בשער הדרושי' כי אי אפשר שיתפשט ויתלבש אור הא"ס בשום א' מהי' ספי' אלא עד שיתלבש תזוילה אור הזכמה בהם ואז אור א"ס מתלבש בתוך הזכמה ומתפשט בתוך הספי' וז"ס כולם בזכמה עשית וכעד"ז אין שום א' מהו"ק זוג"ת זה"י יכול להתלבש בו אור הא"ס אם לא שיתלבש בהם בתזוילה אור הזוס'. וז"ס יומם יצוה ה' זוסדו כי הזוסד נק' יומא יומא דכליל כולהו שיתא יומין שהם ו"ק ונמצא שבתזוי' מתפשט אור הזוסד בתוך ו' ספי' תזותו' דאצילות ובתוך הזוסד מתלבש אור הזכמה ובתוך הזכמה מתלבש אור א"ס אבל הבינ' אין מתלבש בתוכ' א"ס אלא ע"י אור הזכמה בלבד והרי זה דרך כללו' הי"ס דאצילות וכעד"ז הוא בכל הפרטי' ונמצא כי הזוסד שבאב' הוא מתלבש ומתפשט בכל י"ס דאי' וע"י מתפשט השפע בכולהו והזוסד דאימא מתפשט בכל י"ס דז"א ובאמצעות מתפשט השפע בכולו והזוסד דז"א מתפשט בכל הי"ס דזוק' ע"ד הגז'. וטעם הדבר

הוא לפי שכל מיני שפע ברדתם לבטתה הם משתנים משא"כ הזוסד שהוא נקרא אור קדמא שהוא מאיר מסוף העולם ועד סופו ואינו ניתש כזו ואינו מתעבה ומשתנה וכל כך אורו גדול לבטתה כמו בהיותו למע' ולכן אין שום שפע יורד לבטתה עד שיתלבש בו בזוסד ואז יורד לבטתה. ונבאר עתה הזוסד דאבא המתפשט באי הגה הזוסד של אבא הוא הוי"ה דע"ב דיודין שהו' בגי' זוסד ושם אהי"ה במילוי יודין הב' היוצא מאות ה' ראשונה דהוי"ה שבאי' כג"ל הגה הוא מתלבש בזה הזוסד דאבא ואז שניה יורדים לבטתה להשפיע בזוי' האכי' כמ"ש. ואל תתמה איך שם אהיה דאי' מתלבש תוך הזוסד דאבא כי הגה שם אהיה זה הוא למעל' ברישא דאימא אבל הזוסד דאבא הוא א' מו"ק תזותו שבו והגה או"א שוין כזודא נפקין וכזודא שריין ולא מתפרשין לעלבין וא"כ ודאי שיותר יהיה מעול' שם אהי"ה הב' הזה מן הוי"ה דע"ב דזוסד דאבא ולכן הוא מתלבש בתוכו. והוא סוד מ"ש באברהם והוא עומד עליהם תזות העץ ויאכלו כי אברהם הוא הזוסד הגז' שבאבא והגה הע"ץ הוא אהי"ה הב' דיודין דאי' שהוא בגי' ע"ץ ואברהם הגז' הוא לבטתה מבזוי' אהיה וזהו תזות העץ כי לכן אהיה מתלב' תוך הזוסד הגז' ובהיותם מלובשים כך אז נמשכת האכי' והשפע לבטתה וזהו מ"ש ויאכלו. והגה אלו היו מלאכים ונודע כי מאכלם הוא מן העליון כמ"ש הכתוב לזום אבירים אכל איש לזום שבמלאכי השרת ניונים ממנו והגה אכילת המן הזה נרמז בב' שמות הגז' עצמם שהם בהוי"ה דזוסד דאבא ובאהיה דאימא כי הגה יש בהם ז' יודין וא' של אהי"ה שצורה ב' יודין וז' כזה א' הרי הם ט' יודין כמנין מ"ן. ודע כי אלו הז' יודין שבב' שמות אלו הם בזוי' ז' נקודות שיש בשם הוי"ה בניקו' אלקים הכוללת כל י"ס דאימא והם שבא סגול' זוירק זולם והם ז' נקו'. וז"ס מאמר הסבא הג"ל כי שארה היא הוי"ה בניקו' אלקים הנמשך מן עלמא דאתי ונודע כי שארה היא האכילה הנרמזת בט' יודין הגז' ואלו נמשכין ויורדין עד הזוסד דאימא אשר שם בזוי' האכילה כמ"ש והגה כיון שז' נקודות אלקים הם הז' יודין הגז' שהם סוד האכילה ונקרא שאר' גם שם אלקים בעצמו שריך שיהיה רמוז באכיל' זו הנק' שארה כיון שכל המזון הזה הוא מאי' א"כ היא בזוי' גבו' הנק' אלקים והגה ש' של שארה הוא אלקים במילוי יודין העולה בגי' ש' וכללו שם

אלקים הוא א' של שאר' ואלקים בריבוע הפשוט הוא בגי' ר' של שאר' וה' אותיות של שם אלקים הם ה' של שאר'. גם ידעת כי שאר' הוא באימא בסוד אשר ה' כמ"ש בס"ה בסוד אשר הוצאתיך מארץ מצרים וכמ"ש בע"ה והנה נת' כי המזון הזה הנק' שארה יורד ונמשך עד הזוסד שבאימא ונדע כי ז' שמות של שם בן מ"ב הם בז"ת דאי' ונמצא כי שם אבגית"צ הוא בזוסד והוא בגי' שארה לרמוז כי המזון הוא בזוסד דאימא. גם נודע כי שם של מ"ב יוצא מן מ"ב אותיות ראשונות מן בראשית עד ב' של ובוהו בזיכרון אלפא ביתא ונמצא כי שם אבגית"ץ יוצא מתיבת בראשית שהוא אותיות שאר בית ר"ל מזון דאי' הנק' בית בסוד בראשית בית ראשית נקוד' בהיכליה. גם האימא נק' ה' ראשונה וזהו שארה שאר' ה' נמצא כי שאר' ושאר בית משפט א' להם והרי נמצא כי המזון נרמוז במלת בראשית כנ"ו ויורדין בזוסד של אימא הנק' ברא וזהו בראשית ברא. והנה נת"ל כי אלו ה' דברים אכילה כו' הם מזויצוני' הבניה כי ה' קולו' הם נמשכי' מפנימיו' והנה אכי' שאנו עוסקים בה היא מבזוי' הזויצוניות ואמנם זויצוניות דאימא דזוסד שבה הם ב' שמות הוי"ה דההי"ן ואהי"ה דההי"ן העולה קנ"א והנה ב"ן וקנ"א הם בגי' בר"א הרי כי ברא הוא בזוסד דאי' כנ"ל. ואל תתמה איך ב' שמות אלו הם בזויצוניות דזוסד דאימא כי הנה נודע שהזוסד דדכורא גניז בפומא דאמה יסוד שבו וכן הזוסד דנק' גניז ביסוד שלה ולכן הוי"ה דב"ן שהוא סוד מ"ן שביסוד שלה צריך שיהיה שרשם בזוסד שבה כי משם נמשכי' ביסוד שבה. גם ענין. אהי"ה דההי"ן נרמוז בפסוק כי ה' אלקיך אש אוכלה הוא אל קנ"א הרי כי הבניה הנק' אש הזוסד שבה הנק' אל הוא קנ"א שהוא אהי"ה דההי"ן ואזור שירדו המזונות בזוסד שבה הנק' ברא אז נעש' בבזוי' אלקים שהוא מ"ש במלת שארה איך בו רמוז שם אלקים בכל בזוינותיו וזהו בראשית ברא אלקים:

והנה ע"ד מ"ש כי האכילה היא נק' מ"ן ונקרא שארה והו' בזוי' ט' יודין הנ"ל שבזוסד דאבא ובאהיה דאימא ועד"ז צריך שנבאר כל בזוי' אלו בבזוי' הפה והשינים שבפה דאי' הטווננים המן הזה:

ובשער מאמרי הרשב"י זיע"א פ' משפטי כתב וז"ל ושם ביארנו שארה אבל כסותה לא ביארתי שם והנה ענינה הוא שם ס"ג שבבינה שבו ג' יודין ואלף שהוא שם י"אי שהיא בגימ' אל מן אלוה אשר באל זו מתתכסים זו"ן הנק' ו"ה מן שם אלוה וזהו אלוה אל ו"ה כנדרש פ' לך לך ע"כ:

דע כי אלף דאיהיה היא בזוי הפה והשיניים של אימא והענין הוא כי כדוגמת אות י' של ההוי"ה דאבא היא ממש אות א של אהי"ה שבבינה ולכן הא' צורתה יו"ד כזה א' והנה נודע כי מן ב' אותיות וד שבמילוי אות יוד דאבא נעשית אימא שהי' ה' ד' על ו' ומה שהיה תזוילה ו"ד נעשה ד"ו ונמצא כי בציר יוד זו נכללו אלו האותיות יוד וד שהם בגי' ל' ואמנם צריכין שיהיו בציר א' של אהי"ה ג"כ באופן זה יו למעלה וד"ד למטה כי ב' הוי"ן יזוד באמצע וב' הדלתין מזוזברות יזוד למטה והרי איך כולם נכללים בציר אות אלף זו כזו הצורה א' ואלו הם סוד ל' שיניים אשר בתוך פה האימא ולפי שאלו המזוונות נמשכו באימ' מן הזוסד דאבא כנ"ל ולא מלמעלה ממנו לכן אין בה רק ל' שיניים כי משפטים היה ראוי בה להיות ל"ב שיניים וב' השיניים שזוסרו ממנה הם כנגד זוו"ב דאבא שזוסרו ממנה אבל עכ"ז אלו הב' שיניים נעשים ע"י כללות הכל. והוא כי הנה נת' כי זה האלף של אהי"ה וצורתה יוד וד והנה ג' אותיות יו"ד הם ציור א' וב' אותיות וד' הם ציור ה' הרי ב' אותיות אה נעשים מציר הזנ' באות א' דאהי"ה ואלו הם תשלו' ב' שיניים הזוסרים כנז' גם אלו הם ב' אותיות ראשו' דאהי"ה גם אלו הם ב' אותיות אה מן שארה. והנה נתבאר לעיל כי ב' הדלתין כלולות בצורת ד' שבאלף דאהי"ה אבל אות ו' שבציר אות א' דאהי"ה נזולקת לב' ויין א' למעל' בשיניים העליונים וא' למטה בשיניים התחתונים. והנה אם תצרף ד' זו הנוספת עם ג' אותיות יוד של ציור א' דאהי"ה שהם ציור אלף א' יהיו ב' אותיות א"ד מן אדנ"י גם ב' ויין שיש בציר אות א' דאהי"ה כנז' הנה הראשונה היא עולה למען ס' לפי שהיא מזוזברת וסמוכה לאו' י' עילאה דציור אות א' וי' פעמים ו' הם ס' אבל ו' השניה היא בזושבון ו' והוא סוד ששים ושש ו' עילאה ו' תתאה כנודע והרי הוא בגי' אדנ"י עם הכולל גם הוא בגי' אכילה. גם הב' דלתין הזנ' אם תזכר ותצייר בציר ם סתום כזה

הנה היא מ' דמנצפך ואם תשים הב' וויך הנ"ל זו על גבי זו יהיה ציור ן פשוטה דמנצפך והרי הוא סוד המ"ן הנ"ל שהוא ענין האכילה עצמה כנ"ל ונמצא כי ציור אות א' דאהיה בציו' יוד וד כנ"ל עם הציור של ב' אותיות אה הנעשה מהם כנ"ל הנה כל זה היא בזוי ל"ב השינים שבפה דאימא כי אותיות י"ו הם י"ו שינים העליונים ואותיות ודד הם בגי' י"ד ועם ב' אותיו' א"ה שהם ב' הם י"ו שינים התחתונים. וכבר נתבאר כי ציור יו"ד דו של אות אלק דאהי"ה הם ציור ב' אותיו' אה מן שארה והם בשיניים של פה דאימא נש"ארו ב' אותיות ש"ר מן שאר"ה שהם בב' הזנכיים שבהם נתלמי שרשי השיני' כנ"ל בדרוש השופר. והנה שם ביארנו כי ב' הזנכיים הם ב' שמות אלקים אלקים והנה בזה ית' מאמר ספ' הזוהר בפ' שמות דף מ' ע"א וז"ל מבעונות אריות דא אינן שיני' מהרי נמרים דא אינן שפון. והענין הוא כי הזנכיים העליוני' הם שם אלקים בריבועו העול' בגי' ר' ועם י"ו שיני' העליוני' התקועי' בהם הם רי"ו כמנין ארי"ה וכן למטה הזנכיים התחתונים הם שם אלקים בריבועו העולה ר' ועם י"ו שינים התחתונים התקועים שם הרי רי"ו ב' כמנין ארי"ה והרי כי בזוי השיני' והזנכיים הם בזוי ב' אריות. וזהו מבעונות אריות דא אינן שיני'. ואמנם להבין איך ב' אותיות ש"ר מן שארה הם ב' הזנכיים צריך שנבאר באופן אזור והוא כי הזנכיים העליונים הם שם אלקים במילוי יודי"ן העולה בגי' ש' של שאר והזנכיים התחתונים הם שם אלקים בריבועו העולה כמנין ר' של שארה וכדי ליישב ב' דרושי' אלו צריכין אנו לבאר ענינם יותר והוא כי למע' יש בזוי ש' באופן זה כי הרי"ו שבה' מקומם בזנכיים העליוני' וכנגד' רי"ו ב' בזנכיים התחתונים מריבוע אלקים עם י"ו שיני' והרי יצדק מאמר הזו' על מבעונות אריות. ואמנם הפ"ד הזוסרי' על הרי"ו שבזנכיים העליונים לתשלו' ש' הם בזוי אותיות אזע"ה שבגרון לפי שמן הזנכיים שהם קצה וסוף הזויר שהוא זכמי' נמשכי' אזע"ה אלו אל הגרון שהוא בינה ונמצא כי נש"ארו רי"ו לבד בזנכיים העליונים כמספר הרי"ו שבזנכיים התחתונים והנה עדיין לא נשלם הזשבון היטב כי הנה הזנכיים התחתונים הם ר' עם י"ו שיניים הם רי"ו אבל בזנכיים העליוני' יש רי"ו מלבד י"ו שינים העליונים. ועמהם הם רל"ב אבל הענין הוא כי כל הל"ב שינים הם כנגד' ל"ב נתיבות זכמי' ולכן יש שם שם אלקים

בריבועו העול' ר' ועוד יש שם כללות ושרש כל ל"ב שינים ואז"כ נזולקים וזצים שהם י"ו נשארים למעלה בזכמה וזצים י"ו התזתנו יורדים למטה בבינה. עוד טעם אזור כי הגה זניכיים העליונים הם בזכמ' לפי שהם בסיום הזיך העליון שהוא זכמה כז"ל ולכן יש שם בזוי רל"ב כנגד ד' היות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן העולים רל"ב כי שורש ארבעתם הם בזכמה אבל בזניכיים התזתונים שהוא בזיך התזתון שהוא בינה והם סמוכי אל הגרון לכן הם בבינה ואין שם רק זציים שהם י"ו שיניים התזתונים והרי נתבאר בזוי האכילה הנקרא שארה ונתבאר מאמר הסבא בענין שארה:

ונבאר ענין השתי וצריכין אנו להודיעך אעפ"י שאינן רק ה' עינויים ואם נמנה השתי הם ו' הטעם הוא כי שתי בכלל אכילה וא"כ אינם רק ה' עינויים. ועתה נבאר איך אכילה ושתי ממקור א' הם באים אלא שהאכילה מעולה מן השתי כמ"ש הגה נתבאר לעיל כי האכילה היא בזוי ז' יודין שיש בהויה דע"ב דחוסד דאבא ובשם אהיה הב' שבראש אימא ועוד א' דאהיה הוא ציור ב' יודין וו' הרי הם ט' יודין כמעין מ"ג דמנצפך והוא אכילת המן והגה אותיות מ"ן ג"כ בגי' מים שהם השתי והרי כי אכילה ושתי הם מבזוי ט' יודין הגז' גם ז' היודין הראשונים שבב' שמות הגז' הם בגי' יין שהוא ענין השתי ועם היות כי שניהם מבזוי ז' יודין הם עכ"ז לא אמרו"ל אכילה בכלל שתי אלא שתי בכלל אכילה לפי שהאותיות מ"ן הרמוזים באכיל' הם יותר כפשטם שהם אות מ' ד' יודין דהויה דע"ב ואות זון ה' יודין דאהיה וגם שהרי אותיות מ"ג הם כסדרן מ' קודם לז' כי הויה קודמת לאהיה אבל אותיות מים שהם השתי אינם כסדרן ואינם מזולקות בבזוי הגז' ולזה אמרו כי השתי טפילה בכלל האכילה והאכילה היא העיקרית:

ונבאר השינוי שיש בין האכילה והשתי כי עם היות ששתיהן באות ממקור א עכ"ז האכילה היא גבוה במדרגתה מן השתי כי האכילה מן הט' יודין ששש' השמות הגז' שהם עליונים וכמו שנתבאר לעיל אבל השתי היא מכל כללות ההיות ואהיה כי הגה הד' היות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן הם בגי' רל"ב וג' שמות אהיה דיודין דאלפין וההין הם בגי' תז"ה והגה רל"ב ותז"ה הם בגי' תרפ"ז כמעין שתי ועדיין זוסרים כ"ז אבל ענינם הוא כי האכילה

נְטוּחָת ע"י השיניים ושם הוא נְטַעֲמַת אַבְל הַשְּׁתִיָּה שְׁאִינָה נְטוּחָת ע"י השיניים אינָה נְטַעֲמַת עַד הַגִּיעַ בּוֹזִיךְ שֶׁהוּא אוֹתִיּוֹת כ"ו וְאִזְ נְשַׁלְמוּ הַכּוֹז עִם תַּרְפ"ו וְנַעֲשִׂית שְׁתִּיָּה וְלִכֵּן עִם הַיּוֹת הָאֲכִילָה וְהַשְּׁתִיָּה עֲנִין א' כַּנֵּן עַכ"ו הָאֲכִילָה שֶׁהִיא נְטוּחָת ע"י הַשִּׁנַּיִם נְמַתְקַת ע"י הַתַּדְקָדְקוֹתָה כַּנֵּן לְ שֶׁהַדִּינָן מִתְפָּאֵרִים וְאִינָם מִתּוֹזְבָרִים וְע"כ נִזְלַשׁ כּוֹזִם אַבְל הַשְּׁתִיָּה שְׁאִינָה נְטוּחָת ע"י הַשִּׁנַּיִם אִינָה נְמַתְקַת עַד שֶׁתִּגִּיעַ בְּשַׁפְתִּי וְשֵׁם נְמַתְקִי ע"י אוֹתִיּוֹת בּוֹמ"ף אֲשֶׁר שֵׁם שׁוֹשְׁבוֹנָם הוּא קַכ"ו שֶׁהֵם ד' מִיְלּוֹי הַהַיּוֹת לְבָדָם שֶׁהֵם רּוֹזְמִים וְהַמִּים הַמְלוּזִים שֶׁהֵם הַהַיּוֹת שֶׁנִּתְעַרְבוּ עִם אֱהִי"ה שֶׁבְּאִימָא שֶׁהֵם דִּינָם נַעֲשִׂים מִים מִתּוֹקִים כַּנֵּן לְ בַעֲנִין ב' אֲכִילוֹת וּב' שְׁתִּיּוֹת שֶׁבְּאו"א וְהַזִּין בְּתוֹזִילַת הַדְּרוֹשׁ. עוֹד נְרוֹזִיב הַבִּיאֹר בַּמְלַת שְׁתִּיָּה הִנֵּה אוֹת ת' הִיא בּוֹזִיךְ הַעֲלִיּוֹן וְאוֹת ש' בּוֹזִיךְ הַתּוֹזְתוֹן וְאוֹת י' לְמַעַלָּה וְאוֹת ה' לְמַטָּה וְנִבְאָר תּוֹזִילָה ב' אוֹתִיּוֹת שֶׁת הִנֵּה זִיךְ הַעֲלִיּוֹן הוּא זֹכְמָה וְלִכֵּן יֵשׁ בּוֹ אוֹת ת' לְפִי שֶׁבּוֹזְכְמָה יֵשׁ כְּלָלוֹת כָּל הַד' הַיּוֹת ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שֶׁהֵם בְּגִי רַל"ב כַּנֵּן לְ בַעֲנִין הָאֲכִילָה. גַּם יֵשׁ בּוֹזִיךְ לְפִי שֶׁהוּא בּוֹזְכְמָה ב' בּוֹזִי אוֹזַע"ה שֶׁהֵם אוֹזַע"ה בּוֹזְכְמָה וְאוֹזַע"ה בִּינָה וְשִׁנָּהם זְכָלִים בּוֹזְכְמָה כִּי הִיא הַעֲלִיּוֹתָה וְאוֹז"כ אוֹזַע"ה הָאוֹזֵר יוֹרֵד אַל הַבִּינָה שֶׁהוּא בְּגָרוֹן בְּגִי ב' פַּעֲמִים אוֹזַע"ה הֵם בְּגִימַט' קַס"ו וְעַם רַל"ב הִנֵּן הָרִי הֵם בְּגִי ת' שֶׁל שְׁתִּיָּה וְלֵהַיּוֹת כִּי אוֹתִיו אוֹזַע"ה הֵם אוֹתִיּוֹת גְּרוֹנוֹת שְׁאִינָם נְטוּחָת ע"י הַשִּׁנַּיִם כִּי הֵם דְּקוֹת וְרוֹזְזִיּוֹת כְּדוֹגְמַת הַשְּׁתִיָּה שְׁאִינָה נְטוּחָת בְּשִׁנַּיִם לִכֵּן הֵם זְכָנְסִים בּוֹשְׁבוֹן ת' שֶׁל הַשְּׁתִיָּה כַּנֵּן לְ אַבְל זִיךְ הַתּוֹזְתוֹן שֶׁהוּא בִּינָה יֵשׁ בַּה ש' שֶׁל שְׁתִּיָּה וְהוּא ג' אֱהִיָּה דִּיּוֹדִין וְאַלְפִין וְהַהִין הַעוֹלִים בְּגִי תַנְ"ה וְהַש' הֵם כֶּאֱן וְהַקְנָ"ה הַיִּתִּירִים הֵם יוֹרְדִים לְמַטָּה וּמִשֵּׁם נַעֲשִׂים בּוֹזִי הַקְנָ"ה וְנִמְשַׁךְ עַד הַרִיָּאָה אֲשֶׁר הוּא שׁוֹאֵב הַשְּׁתִּי וְהַמְשַׁקֵּן כַּנֵּן בְּדַבְרֵי רַז"ל. וְאִין הַכּוֹנֵה שֶׁהַמְשַׁקֵּן זְכָנְסִים בְּתוֹכוֹ אַלֵּא שֶׁשׁוֹאֵב דֶּרֶךְ שְׁאִיבָה מִזּוּיָצוּנוֹתוֹ הַמִּים הַיּוֹרְדִים דֶּרֶךְ הוֹשֵׁט הַמּוֹזְבֵּר לוֹ ע"י תּוֹם הַרִיָּאָה וְנִשְׁיִבְתּוֹ וְאִזְ נִמְשַׁכַּת שְׁאִיבַת הַשְּׁתִּי הַהִיא עַד הַרִיָּאָה הַשׁוֹאֵבַת כָּל מִינֵי מְשַׁקֵּן. גַּם ב' אוֹתִיּוֹת יֵה הֵם בּוֹזִיךְ עֲלִיּוֹן וְזִיךְ תּוֹזְתוֹן כִּי הִנֵּה בּוֹזִיךְ הַעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא זֹכְמָה יֵשׁ בּוֹ כָּל ד' הַיּוֹת ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שֶׁבְּהֵם ט' יוֹדִין הַעוֹלִים בְּגִי מִים כַּנֵּן לְ וְאִם תּוֹזְבֵּר עִמָּהֶם אוֹת י' שֶׁל שְׁתִּיָּה יֵהִיָּה יָמִים וּבּוֹזִיךְ הַתּוֹזְתוֹן שֶׁהִיא בִּינָה יֵשׁ בַּה ג' שְׁמוֹת אֱהִיָּה הִנֵּן הַעוֹלִים תַּנְ"ה וּבְהֵם ה' יוֹדִין

והנה אם תשים אות ה' של השתיה עמהם יהיו עשרה יודין לפי שאות ה' היא אות ה' מאלקים ד'יודין לפי שכל בזוי מים נק' גבורות גשמים והם דינים דאלקים וה' זו מצטרפת עם היו"ד ונעשה ה"פ יוד שהוא נו"ן והם ה' יודין ועם ה' יודין הנז' יהיה עשרה יודין העולים בגי' ימים. והנה נמצא ב"פ ימים א' בוזיך עליון זוכמה מים זכרים וא' בוזיך תזותון בינה מ"ג. והלשון הוא הרקיע המבדיל בין מים למים ונמצא כי המים העליונים הזכרי הם ט' יודין שבד' ההיות שבזוכמה והמים התזותונים הנקבות הם היודין שבג' שמות אהיה כנ"ל וז"ס ויהי מבדיל בין מים למים כי ויהי הוא בגי' שם א"ל היוצא מאהיה הא' שבכלם שהוא הביטוי יודין אשר בו ג' יודין ואלף כנודע ולכן גרמוז תזוילה במלת ויהי כי ממנו התזולת מ"ג ואהיה אזורון שבהם שהוא הביטוי דההין העול' בגי' קנ"א גרמוז אזור"כ במ"ש ולמקוה המים קרא ימי' כי מקוה הוא בגי' קנ"א כי זה האהיה דההין הוא אזורון לכלם ומקום שלהם שבו נקוים כולם. ודע כי מבזוי ימים שבזיך העליון כנז' הנה הוא זזולק ב"פ י"ם ומהם נעשה אזור"כ זוכמה ובינה דז"א כי הזוכמ' נקר' י"ם והבינה נקר' מי ומן ימים הנקבות שבזיך התזותון שגם הם זזולקי לב"פ ים ים מהם נעשו זוכמה ובינה דנוק' דז"א ע"ד הנז' והרי ביארנו ענין אכילה ושתייה בדרך ארוכה. ואמנם תשלו' הה' דברים לא ביאר לי מורי ז"ל אלא דרך קצרה וזה ענינם:

ונתזויל בתשביש המטה יען כי בו נתבאר תשלום המאמר הנ"ל סבא דמשפטים ואמר שם כי עונתה איהו ה' צבאות כו' והענין הוא כי טיפת הזווג אינה כמו האכילה שלא נמשכת אלא מהוי"ה דע"ב ואהיה ד'יודין שבהם ט' יודין כנ"ל אבל טיפת הזווג נמשכת מכלם והוא כי הנה נתבאר בתזוי הדרוש כי ד' שמות של אהיה זכללין בד' אותיות הויה בניקוד אלקים שבאימא ב' אהיה הראשו' במילוי יודין וג' דאלפין וד' דההין והנה אהיה הא' ד'יודין בהתזוברו עם הויה דע"ב ד'יודין יהיה בהם ז' יודין כמנין ע' של עונתה וג' אהי"ה האזורו' הם בגי' ג' אותיות נת"ה של ענתה כי ענתה הוא בגי' ה' צבאות. והענין הוא כי ג' מילויי אהיה הנז' שבנה"י דאי' כנודע אצלנו בסוד זותם בתוך זותם בדרוש הצלם דליל הו"ר ונודע כי הזווג נמשך מנה"י הנק'

ה' צבאות ועוד כי כשצמשכין הויה דע"ב ואהיה דיודין העליונים למטה
בנה"י דאי' ואז יושלם בזוי' ענתה הנז' שהוא בגי' ה' צבאו'. והנה כמו שיש
זווג ועונה באימא כן יש עונה בנזק' דז"א והנה ב"פ ענתה הם בגי' תשמיש
המטה עוד ירצה כי ב' עונות וזווגים הם זווג אבא עם אי' וזווג ז"א עם נזק'
וכשיש למעלה ב' עונות אלו שהם בגי' תשמיש אז יש תשמיש למטה
בתזותנים אבל ביה"כ שאין תשמיש שלם למעלה רק זוציו והוא זווג או"א
לבד בעבור כי רזול עלתה למעלה עם אימא כנז' אז גם התזותנים אסורים
בתשמיש המטה:

סיכה היא כלולה מאכילה ושתייה וכמו"ש במשנה מניין לסיכה שהיא
כשתייה ביה"כ שנאמר וכשמן בעצמותיו. והענין הוא כי הנה האכילה
והשתייה הם אותיות מ"ן כנז' וגם הסיכה נמשכת משם ואם תזכר תמורת
הויה שהוא מצפ"ן העולה בגי' ש' עם אותיות מ"נ יהיה שמן וזמ"ש וכשמן
בעצמותיו:

רוזיצה הוא שם אהיה דיודין ודההין שעולים בגי' רוזיצה עם הכולל. והענין
הוא כי אהיה דההין הוא בגימטריא מקו"ה כנ"ל ושם אהיה דיודין הם
המים הנקיים בתוך המקוה כי כל בזוי' מים הם ממילוי יודין כנ"ל ושניהם
בגי' רוזיצה. גם רוזיצה היא בגימטריא שדי עם הכולל:

נעילת הסנדל נעל בגי' הוא אהיה דההין גם סנדל הוא בגי' אהיה דאלפין
גם סנדל הוא בגי' קמ"ד והוא אזוריים מלאים דהויה דב"ן דההין לא
שמעתי תשלום הדרו' הזה:

שער הכוונות - דרושי יום הכיפורים דרוש ד

דרוש ד:

בענין התפילות דיה"כ הנה למעלה בענין ר"ה ולמטה בענין זוג הסוכות
נתבאר ענין זה בארוכה האמנם קיצור הדברים הוא כי בר"ה ועד יוה"כ

הוא בזוי ש'מאלו תזות לראשי וממוצאי יוה"כ עד ז' ז' ז' ע'צרת הוא וימינו תזובקני ובז' ע'צרת הוא הזוג כי בט' ימי תשובה נשלמה הנסירה כמו שנת"ל בדרוש כל האוכל ושיותה בט' כו' בענין דרוש הנסירה כי בערב יוה"כ נזסר הוד ויסוד ומלכות הנקבע ובעת הנסירה ניתנין כל הדינין שבאזורי ז"א ב'זוק' ואז"כ ש'מאלו דז"א מוזבקה למתק דיני האזוריים אשר בה כי אין הדינין נמתקין אלא ע"י מקורם ושרשם. והנה ביוה"כ צריכה נוקבא [ז'ז' דנקודה זומישית] דז"א אזור שכבר נזמר נסירת' לעלות עד אימא עילאה להתעטר ולהתקשט שם בקישוטין כנודע ואז לוקזות הה"ג מנצפ"ך מן אימא עצמה שלא ע"י ז"א ולוקזות ע"י ה' עיזיים הנז' מאכילה ושתייה כו' וע"י ה' קולות דה' תפלות דיוה"כ כז"ל באורך. ונלעד' ששמעתי ממורי ז"ל כי לכן נקרא כפור שהם אותיות כ"ו פ"ר כי הז"א הוא שם הו"יה שהוא בגי' כ"ו וזוק' לוקזות ה' גבורות מנצפ"ך העולים בגי' פ"ר ונמצא כי הארה ש'מקבלים ז'ז' ביום כפור הוא כ"ו פ"ר כי הנה כו' הנזכר במלואו הוא כ"פ ו"ו והוא בגי' יב"ק ופ"ר הוא בגי' מנצפ"ך והענין הוא כי כל בזוי אלו מקבלת עתה ביום זה מלכות זוק' דז"א מאמא עילאה עצמה שלא ע"י ז"א בעלה. והיותו נקרא יוה"כ בלשון רבים הוא הענין רזול זוק' דז"א העולה ביום זה עד אימא עילאה עצמה כנזכר ומתזכרת שתייהן והנה אעפ"י שה' מיני גבורות מנצפ"ך ש'לוקזו' מאימ' עילאה אינו רק אזור תפלת הנעילה בסוד הזותימה כמ"ש שם עכ"ז [מתזילת יוה"כ] מתזלת הזוק' לעלות עליה אזור עלייה ותכלית כוונתה הוא לקזות הה"ג מנצפ"ך מאימא ואמנם מדריגת עלייתה הם כסדר ה' תפלות של יוה"כ וזה ביאורם:

הנה בליל יוה"כ עולה רזול זוק' תזותו דז"א עד ראש התבו' שהיא נוקבא תזותנו' דאבא ואז"כ בתפלת ערבית אנו מעלים אותה ע"י תפילתינו עד בזיגת המל' של בינה עילא' שהיא זוקב' עילא' דאבא כנודע ובתפי' שזורית אנו מעלים אותה עד ז'ז'ת דבינה בזוזה שלה ובזורת התפילה אנו מעלים אות' עד דעת דבינה ובתפלת מוסף אנו מעלים אותה עד ז'ז'ב דאי' ובז'ז'ר' עד כתר דבינה. ואמכם ז"א עדיין הוא למטה במקומו ולא עלה שום עליה אבל הוא מזדווג בתפלות הנז' עם לאה זוקב' עילאה שלו והטעם הוא כי כל

תפלות יוה"כ הוא לצורך בנין רוזל נוק' דז"א העיקרית כדי שתתעטר ותתקשט ע"י אימא עילאה כנז' ולכן היא העולה בתזוילה עד כתר דאימא והוא נשאר למטה ואינו עולה עד תפלת המנוחה ואז בתפלת המנוחה עולים ז"א ולאה עד ראש התבונ' ובחזרה עולים עד הזוזה דבינה עליונה ובתפלת הנעיל' עולים עד ראש הבינה לפני שאינו כמו רוזל שעלת' תזויל' בדעת הבינה כו' אבל ז"א לעולם עול' כשיעור מדתו ושיעור קומ' שלו ועתה כבר ז"א ולאה ורוזל שלשתם שוים כי עלו עד הכתר דבינה ובחזרת הנעילה עולים שלשתם ז"א ורוזל ולאה עם אימא עילאה בדיקנא דא"א:

וז"ס מה שנהגו לומר אזור תפלת הנעילה ז"פ ה' הוא האלקים והש"ץ אומר פ"א והקהל עונים אזוריו וכן עד ז"פ ואע"פ שאנו כופלים בכל פעם ה' הוא האלקים ה' הוא האלקים לפ"א תושב כמ"ש. והענין הוא כי הגה שמעתי ממורי ז"ל כי ה' הוא בעתיקא והאלקים בז"א כנז' באדרת נשא. גם שמעתי ממנו כי ידוד בז"א ואלקים בנזק' ונלע"ד שיתיישבו ב' הדרכים האלו עם מה שנתבאר אז"כ בענין ביאור כונת ה' הוא האלקים ונמצא כי ה' הוא האלקים הנאמר בתזוילה הוא כנגד ז"א הנק' הויה שעל' עד מקום נוקב' הנקר' אלקים בערך ז"א ואז"כ כופלים פעם ב' ה' הוא האלקים כנגד עתיקא קדישא הנקר' ה' אשר עתה נעשה אלקים ע"י עליית ז"א ותרין נוקבין דיכיה ואימ' עילאה שם בעתיקא כי כלם נקר' אלקים כנודע ונמצא כי אעפ"י שאנו כופלין אותו בכל פעם עכ"ז לפעם א' יושב ונמצא כי י"ד פעמים ה' הוא האלקים אינם רק ז"פ בלבד:

ונזוהר לבאר ענין ה' הוא האלקים כי הגה אלקים הוא נוק' ויהו"ה הוא דכורא והקטן נתלה בגדול והלו"ל אלקים הוא יהו"ה וא"כ למה אנו אומרים יהו"ה הוא האלקים. אבל הענין יובן עם הנז"ל כי הגה ביוה"כ עלתה רוזל עד חזרת המוסף בכתר דאימ' ואז ז"א הוא טפל אלי' כי הוא לא עלה כלל והיא עלתה כל המדרגות ההם ועתה אזור המנוחה והנעילה אשר עלה ז"א עד מקום נוק' והושוו' אליה לכן אומרים ה' שהוא ז"א עלה עד מקום עליית נוקבא הנק' אלקים. ונלע"ד כי כפי זה היה ראוי לאמור אזור תפלת לוש' הנעיל' ולא אזור חזרה ואפשר כי הטעם הוא שלא להפסיק בין הלוש'

והזוהרה. גם יובן ע"ד הנלע"ד שכתבתי לעיל כי ב' כוונות נכללו כאן ענין זיו"ן וענין ז"א ועתיקא וכיון שאין עליית ז"א בעתיקא עד אזור הזוהרה לכן אומרים ה' הוא האלקים אזור זוהרת העמידה:

וטעם אמירת ז"פ הוא כנגד הז' קצוות דאצילות אשר עלה ז"א למעל' מהם ועלה עד הבינה שהיא למעל' מו' תזותנות דאצילות:

שער הכוונות - דרושי יום הכיפורים דרוש ה'

דרוש ה':

בענין הזותימה שאנו מוזכרין בתפלת הנעיל' ובו יתבאר מאמר זוז"ל ג' ספרים נפתזוי' בר"ה א' של צדיקים גמורים וא' של רשעים גמורים וא' של בינוני' והנה של בינונים נכתבים בר"ה ונזותמין ביוה"כ ולכן בר"ה אומרים כתבנו לזויים וכתוב לזויים טובים כו' נזכר ונכתב וביום הכיפורים בנעיל' אומרים זותמנו לזויים וזותם לזויים נזכר ונזותם לזויים כו' גם נבאר ענין ליל הו"ר אשר גם אז נידונים ונזותמים כי לכן נקרא ליל הזותם כמ"ש הרמב"ן ז"ל על פסוק סר צלם מעליהם כו' ונמצא כפ"ז כי ג' זמנים הם שבהם האדם נידון בר"ה ובנעילת יוה"כ ובכיל הו"ר. ואמנם בר"ה נכתבים ובנעילת יוה"כ נזותמין ובכיל הו"ר נזותמין פעם ב'. אבל הענין הוא דע כי בכל זמן שהגבו' מתעוררין הוא זמן דין ואז נידון העולם והנה בר"ה שהוא התזותלת נסירת הדינין מאזורי דו"א ונזתנין לזוק' כנ"ל לכן אז זמן שליטת הדינין והגבו' ולכן נקרא יום א' דינא קשי' כדאית' בפ' פנזום ואז צדיקים גמורים דוקא הם נזותמים לזויים בר"ה ולא הבינוניים לפי שהוא דינ' קשיא ובנעילת יוה"כ אשר נעשית בזוי' היסוד של רזול נוק' דו"א עם הכלי של הה"ג לכן גם הוא זמן דין ולא קשה ולכן הבינונים נזותמים בו לזויים. ובכיל הו"ר אשר אז נכנסים ה"ג לתוך הכלי שלהם הנעשה ביוה"כ בנעילה כנז' לכן נזותמים בו העולם זות' ב' כמ"ש והרי נת' עניינם דרך כללות. ונזוור לבארם דרך פרט' הנה ג' זותמות הם זותם לאה בר"ה וזותם בתוך זותם דרוזל בנעילה והו"ר. והענין יובן במ"ש למעלה כי ביום ר"ה עד יוה"כ נזסרין יוד אזוריים

דרוזל אבל דלאה ננסרה כולה ביום א' דר"ה ולכן כל הזווגים שיש בר"ה ועד זו' עצרת ולא עד בכלל הם ישראל ולאה או יעקב ולאה כי כבר היא ראוי' לזוג מיום א' ואילך וא"א שום זוג בעולם עד שיהיה בזיונת הזותם זותם ביסוד הנקב' כמ"ש בענין הנעיל' דיוה"כ ונמצא כי בר"ה זותם זותם לאה ונזדווגה עם ז"א. והנה לאה נקרא דינא קשיא כנודע ולכן בעת הזותם הזה הנעש' בה שהוא בזוי' גבור' היסוד שבו מתעורר הדין ונידון העולם ואז צדיקים גמורי' לבדם זותמים לזויים ע"י הזותם ההוא כי אם אין זותם בר"ה איך אמרו זז"ל שצדיקים גמורים נכתבים וזותמים בר"ה לזויים. וא"ת אין זותימה נזכרת בר"ה אלא כתיב' בר"ה וזותימה בנעילת יוה"כ. והתשוב' היא כי נוקב' האמיתית והעיקרית דז"א היא רוזל ולכן הזותם העיקרי שהוא בזוי' היסוד של הנוקב' אינו אלא ברזל ובפרט כאשר נכללת לאה ברזל ונעשו' א' כי אז היסוד הוא ברזל ולא בלאה ולכן הזותם הנעשה בלאה לא יקרא זותיב' אלא כתיב'. והטעם הוא כי היסוד דלא' הוא בשליש העליון דת"ת דז"א בין ב' הזרועות והידים שלו אשר בהם ענין הכתיב' אבל היסוד של רוזל הוא למטה בג' פרקין תתאין דנה"י דז"א ושם נק' זותם שהוא תזו"ם וזות"ם וזומ"ת וסיום הרגלים כמ"ש בע"ה. עוד טעם אזור כי לאה עיקר בנין פרצופה נעשה מן ד' שמות אהי"ה בד' המילויים ב' דיודיין וא' דאלפין וא' דההיין כמבואר אצלנו בכוונת ק"ש דשזורית דזוול אבל רוזל עיקר בניינ' אינו אלא מן נה"י דז"א אבל ענין שמות אהיה כנז' הם לצורך הזותם שבה בלבד כמו שיתבאר ולכן עיקר שם זותם הוא ברזל והרי נתבאר ענין ר"ה כי בו נעשה זותם דלאה אבל נקרא בשם כתיבה:

ומה שאומרים זכרינו לזויים ביוה"כ עם היו' שנתבאר אצלנו שענין זה נאמר לצורך הנסירה והנה כבר נגמרת נסירת' בעיוה"כ אבל עכ"ז צריך לאומרו גם ביוה"כ כי ענין זה הוא בזוי' הנשמות שבה שצריך להמתיק כי עד עתה היו נמתקין ע"י זכרינו לזויים כשהיו ניתנות מז"א אליה אך עתה ביוה"כ אומרים זכרינו לזויים כו' להמתיקם פעם ב' אזור שכבר נתקנו ליתנו בה עכ"ל:

ובנעילת יוה"כ אז אנו מזכירין ענין הזותיב' כמ"ש זותמנו לזויים וכיוצא בזה

והוא כי עתה נעשה זוותם דרוזל אשר עיקר הזוותם הוא בה כנ"ל וענין הזוותם הזה הוא בזוי היסוד שברוזל שהוא הכלי של הרוזם שבה העשוי לקבל בתוכו הה"ג הנקר' מ"נ שלה וגם לקבל בתוכו טיפת מ"ד בעת הזווג והנה ענין הזוותם הזה הוא כי נודע כי כל בנין י"ס דרוזל הם נעשים ונבנים מן נה"י עצמם דו"א ומן הזוסדים אשר בתוכם מן הפנימיות עצמו של ז"א. והנה בנצחו והוד דו"א יש בכל א' מהם ג' פרקין ומהם נעשין ג' ספי דקו ימין וג' ספי דקו שמאל של רוזל אבל היסוד דו"א אינו ארוך ומתפשט כשיעור נו"ה והנה זוצי התזותון דת"ת דו"א ממנו נעשה כתר של רוזל ומן היסוד שלו שאין בו אלא ב' פרקין והם היסוד והעטרה שבו נעשים הדעת והת"ת של רוזל ונמצא כי יסוד דו"א מסתיים עד סיום הת"ת של רוזל. והנה היסוד והמל' אשר ברוזל אין להם על מה שיסמכו כנגדם בקו האמצעי דו"א וא"כ מהיכן יעשו בזוי יסוד ומלכות ואמנם בדרוש אלפא ביתא דאטב"זו כו' ביארנו כי בהיות המל' שהיא רוזל בסוד נקודה קטנה כלולה מי' אות' הנקו' מתזלקת לעשר נקודות ואז"כ מתזכרין בה הארות אזורות עד שנשלמה ל"ס ונמצא כי כבר יש בה מבזוי עצמה משרשה ב' נקודות א' לצורך היסוד שבה וא' לצורך המל' שבה ושם נת' כי נקודת הת"ת מתזכרת עם נקודת היסוד שבה וממנו נעשה היסוד שבה. גם בדרוש קטנה נערה ובגרת נתבאר ענין היסוד והמל' שבה מאיזה בזוי נעשו ונמצא כי הזוותם הזה הנז' אינו בזוי היסוד שלה ממש אבל הענין הוא בסוד גן נעול אזותי כלה גל נעול מעין זותום והענין הוא כי מפוזר הזויצונים שלא יתאזזו שם לב' טעמים האזור הוא לפי שהנקבה כולה דינים אשר הזויצו' אין להם אזויזה אלא בדיעין. ועוד לפי שרוזל היא העשירית התזותונ' שבכל עולם האצילות ולכן היה יכולת אל הזויצונים להתאזזו ביסוד שלה שהוא פתוח של רוזל שמשם יוצא כל השפע בסוד לפתוח זוטאת רובין ולכן הוצרך להנתן ביסוד ההוא שבה זוותם א' לשמור במקום ההוא מן הזויצונים שלא יכנסו שם כדרך כל האדם השומר אינו דבר ע"י הזוותם הנזותם בו וזמ"ש גן נעול אזותי כלה כי זאת הכלה הנקרא רוזל היא נעולה והמעין שבה שהוא היסוד הממשיך מ"נ הוא זותום ע"י זוותם א' כדרך הכלה דאוגרת פתוח' לבעלה לבל ישלוט שם זר בה עד שתזווג בבעלה בעת ליל ז'

עצרת כנ"ל. והנה הזוותם הזה ניתן ביסוד שבה מן אימא עצמה מנה"י שבה כמו שיתבאר ולכן נקרא זוותם לכמה טעמים הא' הוא אותיו' תזוום לרמוז כי הוא תזוום הקץ וסיום המל' ועד שם יכולים הזויצונים להתאזוז ומן התזוום ההוא ולפנים אינם יכולים לכנס והב' הוא כי הוא אותיות זמו"ת ר"ל כי אימא עילאה היא אימ' דז"א בעלה של רוזל ונמצא כי היא זמותה ובא לרמוז כי זוותם זה נעשה בה מן נה"י דאימא הנק' זמות שלה. והג' הוא לסיבה הנ"ל כי זהו כעין הזוותם הנזוותם באיזה מקום לשמרו שלא יגעו בו זרים. והד' הוא כי הוא אותיות זומת כי הוא כעין זומ' העיר העשויה לשמירה כדי שלא יכנסו בתוכו זרים. והה' הוא כי כמו שהזוותם אינו העיקר רק הטבעת שבו זוותמין על השעוה אבל הזוותם הנזוותם והגרשם בשעוה אינו דבר ממש רק דמות ותמונ' הטבעת כך היסוד והמלכות של הנקבה אינם כמו שאר הספיר' שבה לטעם הנ"ל כי הנה שאר ספירותיה יש להם על מה שיסמכו בנה"י דז"א זווין מן היסוד והמלכות אשר בה אשר אינם רק הארה בעלמא וזוותם הנזוותם בהם מן ספי' הא' כנודע כי היסוד נק' כ"ל לפי שבו מתקבצים כללות כל האורות העליונות ואינם הארו' בפני עצמם כי הנה ה"ג לבדם הם ומתפשטים בזוסד עד הוד שבה וכללות זוותם הנזוותם מן הארתם הוא הניתן ביסוד וכעד"ז במל' כי היא מן הארת זוותם היסוד נזוותם זוותם ב' גרוע מן הא' וניתן במלכות שבה כי לכך נקרא כל"ה כ"ל ה' כי בה מתקבצי' כללות הארות עליונות שביסוד שבה. והנה בטעם ה' הזו יתבאר משז"ל ד' דברים צריכים זוותם בתוך זוותם וסימנם זובי"ת ואין אנו בביאור ארבעתם זולתי ענין אות י' של זוביות שהוא יין. והענין הוא כי ה"ג שביסוד שבה נקרא יין וצריכין זוותם ע"ג זוותם לשמור מן הזויצו' כי אין הזויצו' נאזוזים אלא בגבו' לפי שהקלי' הם שמרי היין כנודע. והנה ב' הזוותמות הם אלו א' כיסוד שלה אשר הוא נעשה מהארת כללות האורות שבה קצוות הגוף וזהו זוותם הפנימי ועליו יש זוותם יותר זויצוני והו' המלכו' שבה הנעשה מהארת כללות כל האורות שביסוד ונמצא כי זוותם הב' הארתו גרועה מהארת הזוותם הא' כי ממנו נזוותם. ובערך שיש מן האורות שבגוף אל זוותם היסוד כך יש מזוותם היסוד אל זוותם המלכות שבה והרי זו כדמיון הטבעת הזוותם צורתו ע"ג השעוה וזוורה

השעוה להיות כדמיון הטבעת ובלי ספק כי זוותם השעוה הוא תולדות הטבעת והוא גרוע מאד ממנו. ואז"כ נותנים דיו שזורה על הזוותם הנזותם בשעוה עצמה ובה זוותמים זוותם ב' ע"ג הקלף והזייר ונמצא כי זוותם הזייר היא תולדת זוותם השעו' ודבר זה נאמר בהקדמת התיקונים בענין שינוי ד' עולמו' אבי"ע בענין מראות יוזקאל. ודע כי זוותם היסוד נקרא ציון וזוותם המל' נק' ירושלם כנודע כי היסוד נק' נקו' ציון שהוא יותר רזומי' מירושלם שהוא דין כנז' בס"ה וז"ס זומת בת ציון הורדי' כנזול דמעה כו' ועל זומתיך ירושלם הפקדתי שומרים כו' כנז' כי זוותם הם אותיו' זומת ונמצא כי יש זומת ציון וזומת ירושלם והם סוד זוותם בתוך זוותם הנז' בדברי רז"ל. והטעם השעי' יתבאר לך במה שנבאר לך ענין הזוותמות האלו מה עניינם ומהיכן נמשכין:

הנה נודע כי המוזין דז"א הם בזינת אורות בלבד והם מתלבשיין תוך הכלי של ז"ה דאימא כי האורות של ז"ה דאימא עלו למעלה כנז' בסוד פסוק אדם כי ימות באהל וארז"ל אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה. ואז"כ נכנסין ז"ה דאימא תוך הכלים דזוב"ד דז"א הנקרא תלת זוללי גולגתא והנה אימא נק' אהי"ה וכל ספירה מי' ספירות יש בה שם אהי"ה וז' אהי"ה אשר בג' ספי' קו ימין שבה שהם זוזין הם במילוי יודין העול' קס"א ושל קו שמאל שבה שהם בג"ה הם במילוי אלפין העולה קמ"ג ושל קו אמצעי שהם דת"י הם בההיין העולה קנ"א ונמצא כי בנה"י שלה יש ג' אהי"ה דיודין ואלפין ודההיין ונמשכ' הארה מן ג' אהי"ה האלו ביסוד דרוזל ונעשה בה בזוי' הזוותם הנז' כי הנה ג' שמות אהי"ה הנז' במילוי יודין אלפין וההיין הם בגי' זוותם והרי נתבאר טעם ו' למה נקרא זוותם והענין הוא כי להיות כי הארה זו היא מנה"י דאימא עילאה ונודע שאין הזויצונים נאזוזים בג"ר מבינה ולעילא ולכן הארה זו הניתג' ביסוד שבה נעשה זוותם (דאימא) השומר את הזויצונים מלכנס שם. אמר הכותב פקוז עיניך בענין הזוותם הזה והנלע"ד בזה הוא כי כמו שנתבאר שאין ז"א יכול לקבל את הנפש והרוזו והנשמו' שבו הנק' אורות ועצמות בלא כלים כי עשר ספירות הם הכלים והגוף ובתוכם מתפשטים האורות שהם גר"ן והם נקראים בשם

מוזיזין דעיבור ויניקה וגדלות כי הנפש נכנסת בזמן העיבור והרוז בזמן היניקה והנשמה אזור היותו גדול ואיש בן י"ג שנה ויום א' וכמו שאיננו יכול לקבל אורותיו הנז' עד שבתזוילהך יתלבשו תוך הכלים דנה"י דאימא ואז"כ נכנסים תוך ג' ספירות ראשו דז"א שהם זב"ד שלו בבזוי כלים והם נק' תלת זוללי גולגלתא ונמצא כי המוזיזין הם אורות ולא כלים בין בעיבור בין ביניקה בין בגדלות. והנה הכלים של נ"ה דאימא הם ארוכים ומתפשטים בב' הקוים דז"א אבל כלי היסוד דאימא הוא קצר ואיננו מגיע רק עד הזוזה דז"א וכשאז"כ מתגלים אורות הזוסדים למטה מהזוזה מוכרוז הוא שאין נשמה בלא גוף ואין אור בלי כלי ולכן אעפ"י שהכלי עצמו אינו יורד למטה עכ"ז נמשכת הארתו למטה להלביש את אורות הזוסדים. וכן כללות הזוסדים שביסוד דז"א ושכמל' שבו אינם בלתי לבוש אלא ע"י הארה הנמשכת מן הכלים של אימא כנז' ובלי ספק כי הארה זו היא אינו בזוי זויצונה שבכלים שלה והיא היורדת להלביש את אורות היסוד ומלכות דז"א וזויצונות הכלי הזה ודאי שהיא גרוע מן הכלים העליונים ולכן נקרא בזוי זוותם בעלמא. והנה כך בנזק' דז"א כי האורות שבה הם גבו' והכלים שבה הם י"ס עצמן ואינה יכולה לקבל אורותיה עד שיתלבשו תזוילה בכלים הזויצונים הנק' אזוריים דנה"י דז"א ואז"כ מתלבשי' בכלים שלה וזהו ענין הנסירה כנ"ל. והנה ביסוד ומלכות שבה לא הגיע המשכת הכלים דנה"י דז"א כנ"ל ולכן כדי שלא ישלטו בה הזויצוני' באורות שבב' ספי' האלו שהם גבו' לכן ירדו בזוי זויצונות כלים דנה"י דאימא והלבישום ונכנסו תוך הכלים שלה עצמה והם נק' זוותם. ובזה יובן כי הזוותם דבר א' והיסוד דבר א' ואין הכל א' ואם נרצה להרוזיב הביאור יותר נוכל לומר כי גם הארת הכלים דז"א ירדו ביסוד ומלכות שבה וגם בתוך הכלי האלו דז"א יש הזוותם הנז' שהוא כלים דאימא ואין נקרא זוותם רק הכלים דאימא כי הם המונעים את הזויצונים לכנס שם כנז'.

גם נוכל לומר כי בכל י"ס דנזק' הוא כך כי הם אורות שלה עצמה ומתלבשים בכלי דנה"י דאי' וכלים דאי' תוך כלים דנה"י דז"א וכלים דז"א תוך הכלים שלה עצמה כי א"א לשום בזוי לקבל אור עליון אלא ע"י

התלבשות כל אשר למעלה ממונו זו בתוך זו כו' וההכרוז לזה יובן מדרוש הא' של סוכות כי שם נתבאר שזנוקב' דו"א לוקחות גבו' דו"א וגבו' דאימא וזוסדים פנימיים ומקיפים דאי' וזוסדים פנימיים ומקיפים דו"א. ובלי ספק כי אלו מתלבשים אלו בתוך אלו ע"ד התלבשו' מוזין דאבא תוך מוזין דאימא ואז"כ מתלבשין בו"א והבן זה מאד. והנה זה הדרוש כולל הקדמו' רבות התועלות אם בענין מוזין דו"א ואם בזנוק' כנלע"ד:

והנה זהו ענין תפלת הנעילה דיוה"כ אשר אמרו בגמ' שהוא עת נעילת שיערי היכל. והענין יובן כמ"ש לעיל כי זוותם היסוד דרוזל נעשה עתה בתפלת הנעילה כי כן לשון הנעילה, מורה על בזוי' [נעילת] הדלתות הסוגרות פתוח היסוד שלא יכנסו בו זרים ואלו הם הדלתות של שיערי ההיכל הנז' בגמרא כי היכל הוא רוזל הנק' אדני שהוא בגימט' היכל והשערים שלה הם ביסוד שלה שמשם נכנסים ויוצאים כל מיני השפעות והנשמות הנאצלות משם והם ננעלות בשעה זו שהוא בזוי' הזוותם הנז'. והטעם שאינם ננעלים עד זמן התפלה הזאת הה' הוא כי הנה בכל המשך יוה"כ נתקן בנין הנקבה רוזל ע"י אי' בסוד ויבן ה' אלקי' את הצלע כנודע והה' גבורו' שנותנת לה אימא עילאה אינה נותנת אותם לה אלא ע"י ה' עינויים וה' תפלות כנ"ל ונמצא כי בסיום ה' תפלות בתפלה הה' שאז היא סוף היום וסוף זמן הה' עינויים אז נשלמו להנתן בה הה"ג ונתפשטו מוזסד שבה עד הוד שבה כנודע ואז בתפלת הנעילה מתקבצות כללות הארת הה' גבו' שבה' קצוותיה ונמשכו ביסוד שלה ע"ד הנז' ביסוד דו"א ואז כדי שלא יתאזזו הזויצונים באותם הגבו' שביסוד שלה נזוותם בה הזוותם הנז' שהוא הכלי שבו מתקבצים מ"נ שלה שיהם אלו הגבו' הנז' כדי להנצל מפחד הזויצו' הנז':

ובזה יתבאר טעם לבמה זמן שדנים העולם ע"י זותימה היא בעת הזאת כי הנה עתה נגמרה להכנס בה כל תשלום הה"ג הנז' והנה הגבו' הם הדינים שדנים את העולם בעת תגבורת שלהם. עוד טעם ב' בבזוי' הזוותם כנז' כי הנה עתה נזותמים וננעלים שיעריה שלא יכנסו בה הזויצוני' וכיון שהזויצונים רואים מניעת אזויזתם בה הם מתעוררים להתגבר ע"י היותם מקטרגי' על התזותונים במעשיהם הרעים כדי שיע"י כן יוכלו להתאזזו כנודע ולכן אז

הוא שעת גמר הדין של התזותנים וכו' נזותמים הן לטב הן לרע בעת שזותם בה הזותם הנז' ואז ניתן לזויצוני רשות לשלוטי על אותם שזתזוייבו מיתה וכיוצא בזה משאר העונשים וכו' הם מתרצים ואינם נאזוזים עוד כלל בגבורות שביסוד הנז' כי כבר נזותם. ועוד כי כבר עמדו בדין כל ב"א ע"י קטרוג' ונגמ' הדין כפי המשפט וכו' אין עוד להם אזויזה כלל. עוד טעם ג' בבוזי הזותם עצמו כי הנז' הזותם הזה נמשך מאימא כנז' ונודע כי כללות אימא הם דינין כי דינין מתערין מינה והיא נק' גבורה עילאה ובפרט נה"י שבה שהם יותר דינין אם להיותה ג"ת שבה ואם להיותה בסוד ירכין דאינן לבר מגופא כנודע ונוסף על הכל כי אין הזותם הזה נעשה אלא מן הכלים והלבושים הזויצונים של נה"י דאימא שהם יותר בוזי דין ונמצא כי בוזי זותם זה הוא דינין ולכן בעת זותימת זותם זה ביסוד שבה נידון העולם ונזותם כנז'. וא"ת והרי בכל יום ויום נתקנת בנין רוזל בעת התפלה ומוכרוז הוא שבכל עת תיקונה ניתן בה בוזי תותם זה וא"כ למה אין העולם נידון בכל יום ויום בכל שעת נתינת הזותם ההוא. והתשובה היא כי אז נעשה הזותם שבה ע"י ז"א ולכן אין כוז בוזותם ההוא לדון את כל העולם ועוד כי אין כוז בוזותם ההוא לדזות אזויזת הזויצונים אבל עתה ביוה"כ שנעשה הזותם הזה ע"י אימ' עצמה כנז' לכן יש בוזותם הזה יכולת וכוז לדזות את הזויצוני ואז היא דנה את העולם. ונמצא כי בר"ה שלא נעשה אלא זותם לאה לא נזותמ' אז אבל נכתבו זולת הצדיקים גמורים שיש להם כוז ליכתב ולהזותם לאלתר וזה ע"י זותם לאה אבל זה הזותם של יוה"כ הוא ברוזל ולא עוד אלא שהוא ביסוד שבה שהוא זותם משובזו ופנימי ועליון יותר מוזותם המלכות שבה לכן נזותמים עתה כל העולם כולו ועיקר גזירת האדם הן לטוב הן למוטב הכל נזותם בוזותם זה ואמנם בליל הו"ר שאז נזותם זותם הזויצון במל' שבה גם אז הוא זמן הדין שהעולם נידון אז אבל התכלית הוא ענין מסירת הפיתקים לבד כנז' בס"ה וכמשי"ל בע"ה: